

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 06 noiembrie 2018, în cauza penală, în privința lui

*Anastasiu Donat XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 08.09.2017 până la 31.07.2018;

Instanța de apel de la 11.09.2018 până la 06.11.2018;

Instanța de recurs de la 29.01.2019 până la 13.03.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 31 iulie 2018, Donat Anastasiu a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni.

Conform prevederilor art. 85 Cod penal, prin cumul total al pedepselor stabilite prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 04 octombrie 2017, prin care a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 4 luni închisoare, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de 12 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Nu s-au încasat de la Donat Anastasiu cheltuielile de judecată suportate de stat în cadrul urmăririi penale.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, inculpatul Donat Anastasiu la 18 iunie 2017, aproximativ la ora 18:00 min., aflându-se în preajma municipiului Cahul, fiind în stare de ebrietate produsă de droguri în urma consumului și nedeținând permis de conducere, care i-ar acorda dreptul să conducă mijloace de transport, s-a urcat la volanul automobilului de model „Jeep Cherokee”, înregistrat cu numere de înmatriculare bulgărești XXXXX, prin ce a încălcat interdicția prevederii pct.14 lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea

Guvernului Republicii Moldova Nr.357 din 13 mai 2009 potrivit căreia „*conducătorului de vehicul îi este interzis: să conducă vehiculul sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate...*”, precum și interdicția prevederii pct. 10 alin.2) lit. a) al Regulamentului enunțat, potrivit căruia „*Persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cererea lucrătorului de poliție, este obligată să înmâneze pentru control: permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus*”, pentru a se deplasa spre mun. Cahul în scopuri personale. În timpul deplasării cu automobilul menționat pe traseul înregistrat în R-34 de ocolire a mun. Cahul, a fost stopat pentru verificare de către un echipaj de poliție din cadrul biroului de patrulare al Inspectoratului General de Poliție, aflați în exercițiu funcției, unde în urma discuției cet. Donat Anastasiu a fost suspectat de consumarea drogurilor (substanțelor narcotice) în legătură cu ce a fost transportat la DMU Cahul, unde conform proceselor-verbale al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, de la cet. Donat Anastasiu au fost prelevate probe biologice de sânge și de urină pentru a fi supuse expertizei toxicologice. După efectuarea expertizei nominalizate s-a stabilit că, potrivit concluziei raportului de expertiză judiciară nr.414 din 05 iulie 2017 în probele de sânge și de urină ridicate de la cet. Donat Anastasiu s-au depistat canabinoide - compuși narcotici activi ale cannabisului, care fac parte din lista substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006.

Acțiunile lui Donat Anastasiu au fost încadrate în dispozițiile art. 264¹ alin. (4) Cod penal, conform indicilor „*conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate produsă de alte substanțe, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate produsă de droguri, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere*”.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii, cu dispunerea încasării cheltuielilor judiciare în sumă de 4 504, 32 lei, de la inculpatul.

În motivarea apelului a menționat că, refuzul încasării a cheltuielilor judiciare de la inculpat nu este plauzibil, în situația în care acțiunile de urmărire penală și numirea expertizei a fost efectuată după pornirea urmăririi penale, astfel statul și-a onorat această obligație, a demonstrat prin acțiuni de procedură legale vinovăția persoanei și pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal a suportat cheltuieli, iar art. 228 Cod de procedură penală indică direct că, condamnatul poate fi obligat la recuperarea cheltuielilor judiciare.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 06 noiembrie 2018, a fost respins apelul declarat, ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, instanța de fond analizând probele administrate de către organul de urmărire penală, cercetate și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect a constatat cu privire la condamnarea lui Donat Anastasiu în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni cu aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de 12 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, instanța de apel a menționat că, sentința primei instanțe este criticată de către procuror în partea respingerii cerinței de a fi încasate din contul inculpatului Donat Anastasiu cheltuielile de judecată în mărime de 4 504,32 lei pentru efectuarea expertizei judiciare. Sub acest aspect, verificând legalitatea sentinței, instanța de apel a subliniat că, instanța de fond întemeiat a respins cerința acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare, or, cerința ultimului este nefondată și lipsită de suport juridic, din motivul că respectivele cheltuieli au fost efectuate în cadrul urmăririi penale pentru a acumula probatoriul necesar, întru demonstrarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Cu referire la cele expuse, instanța de apel a reținut că, raportul de expertiză nr.414 din 05 iulie 2017 a fost dispus de către organul de urmărire penală în vederea acumulării probelor care confirmă vinovăția inculpatului, fiind o acțiune procesuală ce ține de administrarea probatoriului în vederea posibilității formulării învinuirii și atragerea persoanei la răspundere penală, acțiune care este pusă în sarcina părții acuzării.

Totodată, instanța de apel a subliniat că, urmărirea penală a început pentru fapta comisă la data de 20.06.2017, dată la care nu erau în vigoare modificări care ar permite admiterea cererii procurorului de a încasa de la inculpat a cheltuielilor de judecată, iar practica uniform aplicată de către instanțele judecătorești naționale de toate nivelele determină necesitatea respingerii cerințelor înaintate de către procuror.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei în partea cheltuielilor de judecată, rejudecare cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună încasarea de la inculpat cu titlu de cheltuieli judiciare suma de 4 504,32 lei, în beneficul statului.

În motivarea recursului, procurorul susține că, instanța de apel eronat a apreciat legislația națională cu privire la cheltuielile de judecată, mai mult, hotărârea pronunțată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Mai mult, procurorul menționează că, statul nu este obligat să suporte cheltuielile de acest gen, doar le achită la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și a nu tergiversa procesul penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că, este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal indică că, recurentul invocă drept temeiuri pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului când aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că niciunul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Autorul recursului consideră că, instanțele de fond eronat au respins solicitarea acuzării de a dispune încasarea de la inculpat în bugetul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 4 504,32 lei, deoarece statul nu este obligat să suporte aceste cheltuieli.

De asemenea, procurorul susține că, practica instanței de apel este diferită, or, aceeași instanță în unele cauze similare admite, în altele le respinge.

Astfel, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluționarea chestiunii legate de cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, respectivele cheltuieli urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

De asemenea, Colegiul penal ține să remarce că, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

În această ordine de idei, instanța de recurs ordinar susține poziția instanței de apel care corect a respins ca fiind neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în suma de 4 504,32 lei și însușește argumentele instanței de apel.

Ca urmare, Colegiul penal conchide că, temeiurile indicate de către procuror nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 06 noiembrie 2018, în cauza penală, în privința lui Anastasiu Donat XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **10 aprilie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan